

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **BMKco, s.r.o.**, se sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla, zastoupen Mgr. Markétou Vojtáškovou, advokátkou se sídlem Kvítková 124, Zlín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2015, č.j. 15720-2/2015-900000-304.4,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11.8.2015, č.j. 15720-2/2015-900000-304.4, jímž bylo zamítnuto žalobcovo

odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 8.1.2015, č.j. 248-5/2015-640000-51.

I. Podstata věci

Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) na základě kontroly po propuštění zboží zahájené dne 18.7.2013 dle čl. 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), dodatečným platebním výměrem doměřil žalobci antidumpingové clo ve výši 1 152 230 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiály); spolu s doměřením cla vznikla žalobci povinnost uhradit také penále z doměřené částky ve výši 230 446 Kč. Zjištění, že žalobce v celním prohlášení, na jehož základě bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu, nesprávně uvedl zemi původu (Thajsko namísto Čínské lidové republiky), opřel celní úřad zejména o zprávy z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 14. 5. 2013, č. OF/2010/0950, Thor(2013)11786, včetně příloh (dále jen „zpráva OLAF 1“), ze dne 1. 4. 2014, č. OF/2010/0950/B1, Thor(2014)8967, včetně příloh (dále jen „zpráva OLAF 2“) a ze dne 16. 4. 2014, č. OF/2010/0950/B1, Thor(2014)11002, včetně příloh (dále jen „zpráva OLAF 3“).

Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal, žalovaný odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Dle názoru žalobce žalovaný nesplnil svou zákonnou povinnost zajistit úřední překlad zpráv OLAF, včetně všech jejich příloh do českého jazyka tak, aby se k jednotlivým přílohám mohl žalobce vyjádřit a uplatnit tak svá procesní práva. Úvahy žalovaného, že je žalobce podnikatelem obchodujícím se zahraničím a tudíž musí mít znalost cizích jazyků, nemá, dle názoru žalobce, žádný zákonný podklad.

Žalobce dále ve vztahu ke zprávám OLAF namítá, že neobsahují dostatečně konkrétní a jasné závěry. Zprávy OLAF taktéž dle názoru žalobce neprokazují, že by zboží mělo jiný původ než deklarovaný žalobcem, a už vůbec neprokazují, že by toto zboží mělo mít původ v Číně. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu výpočtu výše antidumpingového cla žalovaným z ceny zboží deklarované žalobcem v celním prohlášení.

Žalobce konečně namítá, že žalovaný porušil zásadu předvídatelnosti, neboť učinil závěr o původu zboží v rozporu s řádně vydaným osvědčením o původu zboží, což odporuje dřívější praxi žalovaného.

Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného je nesprávné a nezákonné, a proto navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného i celního úřadu zrušil, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k otázce překladu přílohy zprávy OLAF konstatoval, že důkazní prostředky byly do českého jazyka přeloženy kromě tabulkových přehledů, které jsou srozumitelné pro každého, kdo se v oblasti mezinárodního obchodu pohybuje. Ke zprávám OLAF uvádí, že obsahují dostatečně konkrétní závěry o předmětném dovozu zboží a plyne z nich potřebná míra jistoty o původu tohoto zboží. Při výpočtu antidumpingového cla žalovaný setrval na svém názoru, že postup celního úřady byl v souladu s platnými právními předpisy. Dle názoru žalovaného nedošlo ani k porušení zásady předvídatelnosti, neboť není možné porovnávat dřívější praxi, při níž nebyla provedena kontrola po propuštění zboží nebo následná verifikace osvědčení původu, s právě posuzovanou věcí.

Žalovaný tedy navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl, a na to tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

IV.1

Žalobce v žalobě předně namítá, že žalovaný, resp. celní úřad měl v souladu s § 76 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), povinnost zajistit úřední překlad celých zpráv OLAF včetně všech jejich příloh do českého jazyka, pokud jimi byl v předmětném řízení prováděn důkaz. Nesplněním této povinnosti žalovaný, resp. celní úřad porušil zásadu legality a fakticky odejmul žalobci právo se seznámit se všemi podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Žalovaný zastává názor, že je povinen přeložit do českého jazyka pouze důkazní prostředky, na jejichž základě dospěl celní úřad ke skutkovým zjištěním, což celní úřad splnil, když do českého jazyka přeložil všechny tři zprávy OLAF. Překlad tabulkových přehledů, které byly přílohami zpráv OLAF, žalovaný s ohledem na jejich obsah nepovažuje za nutný, neboť popisy uvedené v jednotlivých kolonkách jsou

srozumitelné. Zbývající přílohy zpráv OLAF není nutné překládat, neboť zachycují pouze komunikaci mezi thajskými orgány a OLAF.

Dle § 76 odst. 1 daňového řádu se při správě daní jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Dle odst. 2 tohoto ustanovení musí být písemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje nebo že požaduje úředně ověřený překlad; takové prohlášení může správce daně učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet písemností v budoucnu.

K povinnosti správního orgánu pořídit překlad cizojazyčných listin se ve svém rozhodnutí ze dne 14.4.2015, sp. zn. 9 As 12/2014 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„neopatření překladu cizojazyčné listiny, již je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník v řízení před správním orgánem namítl, že tato skutečnost bránila uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladu rozhodnutí“*. Ač se toto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vztahuje ke správnímu řádu, jsou závěry v něm obsažené aplikovatelné i na právě posuzovanou věc.

Dle názoru zdejšího soudu a v souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu má celní úřad obecně povinnost cizojazyčnou listinu, kterou je prováděn důkaz, v řízení přeložit do českého jazyka, aby tak účastníkovi umožnil se s obsahem listiny seznámit, vyjádřit se k ní a uplatnit tak svá procesní práva. Nesplnění této povinnosti může znamenat vadu řízení.

V posuzované věci však nepřeložené přílohy zpráv OLAF, jimiž byl v řízení prováděn důkaz, představují tabulkové přehledy ve formátu .xlsx, jejichž obsahem jsou identifikační údaje prodávajících a kupujících, země vývozu a dovozu, tarifní kódy, měny, ceny zboží, atd (např. „Brutto“, „Netto“, „Currency“, „Tarif Code“, „Buyer“, „Seller“, „Value“,...). Slova v nadpisech sloupců a řádků jsou slova běžně používaná, jejichž význam je všeobecně známý. Informace obsažené v těchto databázových souborech jsou srozumitelné bez ohledu na fakt, zda jednotlivé nadpisy sloupců či řádků jsou nadepsány v angličtině, a to zejména v právě posuzované věci, kdy žalobce dlouhodobě podniká v mezinárodním obchodu a lze tak u něj předpokládat alespoň elementární znalost angličtiny. S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se žalobcem, že nepřeložení příloh zpráv OLAF, kterými byly prováděny důkazy, způsobilo vadu řízení takové intenzity, že by tím celní úřad zasáhl do procesních práv žalobce a z toho důvodu by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Tuto námitku tedy soud důvodnou neshledal.

IV.2

Žalobce dále namítá, že zprávami OLAF nemůže být proveden důkaz. Dále žalobce ke zprávám OLAF uvádí, že neobsahují dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě může celní úřad přistoupit k doměření dovozního cla. Dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť ve svém rozhodnutí vycházel pouze ze zpráv OLAF, které neprokazují, že zboží dovezené žalobcem bylo skutečně původem z Číny, pouze z nich vyplývá, že se předmětné zboží v určité době v určité konkrétní destinaci nacházelo.

Žalovaný k tomu uvádí, že bylo možné použít průběžné zprávy OLAF jako důkazy pro doměření antidumpingového cla, neboť z nich vyplývají dostatečně konkrétní závěry o předmětném dovozu zboží provedeného žalobcem. Žalovaný dále uvádí, že na základě zpráv OLAF dospěl celní úřad k závěru, že předmětné zboží je s největší pravděpodobností čínského původu, přičemž žalobce v průběhu řízení neprokázal jiný původ předmětného zboží.

Žalobci lze přisvědčit potud, že zpráva OLAF 1 neobsahuje všechny požadované náležitosti konečné zprávy dle čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/99, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (dále jen „nařízení 1073/99“), a zprávy OLAF 2 a OLAF 3 neobsahují všechny požadované náležitosti konečné zprávy dle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/99 a nařízení Rady (EURATOM) č. 1074/1999 (dále jen „nařízení OLAF“), a nejedná se tedy o zprávy konečné, ale o zprávy průběžné.

Z těchto zpráv OLAF a jejich příloh však vyplývá, že v rámci šetření OLAF došlo na základě dat o dovozu a vývozu evidovaných státními orgány v Thajsku, údajů o množství a/nebo čisté hmotnosti zboží a identifikátorů zásilek ke spárování zásilek, které byly dodavatelem žalobce dovezeny z Číny do Thajska a následně vyvezeny do EU, v předmětných případech konkrétně do České republiky. Ze zpráv OLAF je taktéž patrné, že toto zboží nebylo v Thajsku podrobeno žádnému zpracování, a že dodavatel žalobce deklaroval při dovozu předmětného zboží do Thajska i při jeho následném vývozu původ tohoto zboží thajským celním orgánům jako čínský. Dodavateli žalobce nebyl nikdy vystaven certifikát FORM A thajskými orgány, který by osvědčoval thajský původ jím dodávaného zboží. Skutečnost, že certifikát FORM A předložený žalobcem je padělek, pak potvrzuje negativní výsledek následné verifikace certifikátu původu FORM A (CERTIFICATE OF ORIGIN) provedené celním úřadem.

Nejvyšší správní soud se k otázce použitelnosti průběžných zpráv OLAF jako důkazního prostředku vyjádřil v rozhodnutí ze dne 10.8.2011, č.j. 1 Afs 44/2011-45, ve kterém uvádí, že *„byť lze s krajským soudem souhlasit, že Zpráva OLAF není konečná (tedy, že neobsahuje všechny myslitelné informace týkající se podvodů při*

dovozech kol do EU z Malajsie), ve vztahu k žalobkyni a nyní prověřovaným dovozům obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě musely celní orgány přistoupit k doměření dovozních cel. Skutečnost, že existují další předběžné, či snad konečné zprávy není pro posouzení dané věci relevantní“. V souladu s tímto rozhodnutím lze uzavřít, že i průběžnými zprávami OLAF a jejich přílohami lze provést důkaz pro doměření dovozního cla, neboť ve vztahu k žalobci a nyní prověřovaným dovozům tyto průběžné zprávy OLAF a jejich přílohy obsahují dostatečně konkrétní, jasné a určité závěry pro identifikaci jednotlivých zásilek zboží a umožňují spárování transferu čínského zboží přes Thajsko s dovozy do EU, jejichž původ byl deklarován jako thajský a popírají žalobcem deklarovaný původ dováženého zboží. Nebylo proto nutné, aby celní úřad vyčkával až na závěrečnou zprávu OLAF (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 9 Afs 128/2015-60). Průběžné zprávy OLAF tedy mohly být jediným důkazem v dané věci. Soud neshlasí se žalobcem, že by úvahy a závěry komise OLAF byly „nepřezkoumatelnými spekulacemi“, a že zprávy neobsahují dostatečně konkrétní a jasné závěry. V kontextu takto obecně formulované námitky soud neshledal, že by zprávy nebyly dostatečně konkrétní a jasné, a naopak se ztotožnil se žalovaným, který zejména na str. 5 napadeného rozhodnutí konkrétní zjištění komise OLAF podrobně popisuje. Za této situace nebylo třeba, aby byly součástí spisu celního úřadu podklady pro zpracování zpráv OLAF (tj. databáze thajských celníků, množství a druh zboží v kontejnerech a deklarace dovozů do Thajska). Žalovaný tedy nepochybil, pokud těmito listinami neprováděl důkaz.

Zdejší soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaným nebyl prokázán původ dováženého zboží v Číně. Ze zpráv OLAF a jejich příloh vyplývá, že byl zpochybněn thajský původ zboží. Jedná se přitom o konkrétní zásilky zboží dovezené žalobcem od určitého dodavatele. Jak plyne z dodatečného platebního výměru, celní úřad příslušnou pasáž zprávy OLAF učinil součástí odůvodnění platebního výměru. Není přitom rozhodné, že podle žalobce nejsou součástí zprávy „věrohodné listiny“ a přepravní doklady ani, že chybí určení čínského dodavatele. Podstatné je, že zprávy OLAF obsahují zpochybnění thajského původu konkrétního zboží dovezeného žalobcem. V takovém případě se na zboží hledí jako na zboží neznámého původu, a tedy preferenční sazba byla poskytnuta neprávem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2014, č.j. 1 Afs 117/2013-39). Žalobce měl možnost se v řízení o doměření cla vůči zprávám OLAF a jejich přílohám vymezit a uplatnit vlastní verzi skutkového stavu. Pokud byl žalobce přesvědčen, že dovezené zboží nemělo původ v Číně, mohl celnímu úřadu předložit důkazy o skutečném původu dováženého zboží, což však neučinil a kromě obecného zpochybnění názoru žalovaného a celního úřadu o původu zboží v Číně žádná konkrétní skutková tvrzení o jeho skutečném původu nenabídl. Tvrzení žalobce, že zboží mohlo být vyrobeno v Thajsku, převezeno do Číny a následně vyvezeno zpět do Thajska, zůstalo pouze v hypotetické rovině. Zdejší soud na základě výše uvedených důvodů považuje tuto žalobní námitku rovněž za nedůvodnou.

IV.3

Žalobce dále namítá, že pořídil zboží za obvyklých a nikoliv dumpingových podmínek, což ve vztahu k charakteru antidumpingového cla činí napadané rozhodnutí nezákonným a je z důvodu postupu a výpočtu cla žalovaným toliko sankcí vůči žalobci, která nemá žádnou oporu v zákoně. Výpočet antidumpingového cla ze žalobcem deklarované ceny zboží v celním prohlášení je dle názoru žalobce projevem přepjatého formalismu a je v rozporu s nařízením Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení 91/2009“).

Žalovaný k tomu uvádí, že celní úřad postupoval v souladu s čl. 1 odst. 2 nařízení 91/2009, když vypočetl žalobci clo z ceny zboží s dopravou doložené žalobcem celním prohlášením a fakturami od dodavatele.

Zdejší soud v tomto dává zapravdu žalovanému, neboť nařízení 91/2009 nevyžaduje posouzení ze strany celního úřadu, zda konkrétní cena při dovozu některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli z Čínské lidové republiky je či není dumpingová. Smyslem nařízení 91/2009 je postihnout dovoz předmětných vybraných spojovacích materiálů z Čínské lidové republiky na území EU vyměřením antidumpingového cla bez ohledu na cenu dováženého zboží. Za takovýchto okolností nelze než přisvědčit názoru celního úřadu, že postupoval v souladu s čl. 1 odst. 2 nařízení 91/2009, když vypočetl antidumpingové clo z ceny zboží, kterou žalobce deklaroval v celním prohlášení.

Tuto žalobní námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

IV.4

Žalobce konečně namítá porušení zásady předvídatelnosti žalovaným, který i přes existenci osvědčení o původu zboží posoudil původ dovezeného zboží odlišně. Žalobce uvádí, že v rámci své činnosti dlouhodobě dováží do EU zboží z různých zemí světa, přičemž žalovaný v žádném předchozím případě neučinil závěr o původu zboží v rozporu s tímto osvědčením o původu zboží.

Dle názoru žalovaného jeho postupem nedošlo k porušení zásady předvídatelnosti, neboť nerozhodl v obdobných případech rozdílně a z toho důvodu považuje námitku žalobce za bezpředmětnou.

K zásadě předvídatelnosti se opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který kupř. ve svém nálezu ze dne 11.5.2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, uvádí, že „*ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. 1 Ústavy), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž*

i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky”. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12.8.2004, č.j. 2 Afs 47/2004-83, uzavírá, že „*princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně*”. Žalobce v posuzované věci dovozuje porušení zásady předvídatelnosti z toho, že celním úřadem v minulosti nebyly provedeny kontroly po propuštění zboží nebo následné verifikace osvědčení původu a k vyměření cla došlo konkludentně na základě žalobcem doloženého osvědčení původu dováženého zboží. Není možné přisvědčit žalobci, že případy v minulosti, kdy celní úřad vyměřil clo konkludentně na základě osvědčení o původu zboží doložených žalobcem, aniž by provedl kontrolu po propuštění zboží nebo verifikaci osvědčení původu, došlo k založení legitimního očekávání žalobce, že tak bude postupovat vždy i v budoucnu. Přijetí takového názoru by v konečném důsledku znamenalo, že pokaždé, když by celní úřad po provedení určité kontroly přistoupil k doměření cla, porušoval by tím zásadu předvídatelnosti. Takový závěr je pak zcela absurdní.

Jak uvádí ve svém rozhodnutí ze dne 19.2.2013, č.j. 59 A 15/2012-40, Krajský soud v Ústí nad Labem, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu poškozen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepoškozeno. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán*“. Za porušení zásady předvídatelnosti lze v souladu s výše uvedenou judikaturou považovat případy, kdy by žalovaný při stejných nebo obdobných skutkových zjištěních vyplývajících z kontrol po propuštění zboží nebo následných verifikacích osvědčení původu rozhodl rozdílně. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí žalovaného, které by jeho tvrzení týkající se porušení zásady předvídatelnosti podpořilo. V posuzované věci byl zprávami OLAF a jejich přílohami žalovaným prokázán jiný než žalobcem deklarovaný původ dovezeného zboží i neoriginalita osvědčení původu a na základě těchto zjištění žalovaný, v souladu se svou rozhodovací praxí, přistoupil k doměření cla. V jeho postupu tak nelze spatřovat porušení zásady předvídatelnosti tvrzené žalobcem a zdejší soud tak ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu